

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Bc. R. K.**, zastoupený Mgr. Pavlem Matějíčkem, advokátem, sídlem Jiráskova 994/9, Přerov, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. MO 95007/2017-1304, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 9 Ad 17/2017 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále též „služební funkcionář“) ze dne 6. 2. 2017, sp. zn. 2029/2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání kvalifikačního příspěvku dle § 70a odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nebyl od 1. 7. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, a další

související zákony (dále jen „novela č. 332/2014 Sb.“), jež zavedl do zákona o vojácích z povolání institut kvalifikačního příspěvku, zařazen na služební místo s požadovaným vyšším stupněm vzdělání. Požadovaný stupeň vzdělání na žalobcově posledním služebním místě byl totožný jako na předchozích služebních místech, k naplnění zákonných podmínek pro přiznání kvalifikačního příspěvku tedy v případě žalobce nedošlo.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Ad 17/2017 - 35, jako nedůvodnou zamítl. Žalobce napadl uvedený rozsudek kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 12. 11. 2021, č. j. 6 As 335/2020 - 26, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Městský soud v dalším řízení rozsudkem označeným v záhlaví žalobu opětovně zamítl. Dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku pro přiznání kvalifikačního příspěvku, neboť od nabytí účinnosti novely (1. 7. 2015), ani později, nebyl zařazen na služební místo, pro které je vyžadován vyšší stupeň vzdělání, než jakého již žalobce v minulosti dosáhl (vysokoškolské bakalářské vzdělání). V případě zařazení dne 1. 7. 2015 na služební místo, k němuž se vztahovala podaná žalobcová žádost, jakož i v případě jeho dalšího zařazení ode dne 1. 1. 2016, se jednalo o služební místa, u kterých nebyl požadován vyšší stupeň vzdělání (např. vysokoškolské magisterské vzdělání), než kterého žalobce dosáhl. Žalobce tak byl zařazen na služební místa se stejným požadovaným stupněm vzdělání, kterého již dosáhl. Proto městský soud dále neposuzoval naplnění druhé podmínky stanovené zákonem, zda žalobce požadovaného stupně vzdělání dosáhl v průběhu služebního poměru, aniž s ním byla uzavřena dohoda dle § 60 zákona o vojácích z povolání

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítal, že městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Poukázal na skutečnost, že městský soud se měl v dalším řízení vypořádat s otázkou, zda ke dni podání žádosti stěžovatel naplňoval podmínky pro přiznání kvalifikačního příspěvku, nikoli otázkou, kdy k naplnění těchto podmínek došlo, jak soud v daném případě opětovně chybně posuzoval.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že se městský soud nedržel závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem. Dle žalovaného městský soud správně dospěl k tomu, že v případě stěžovatele nebyly naplněny podmínky pro poskytnutí kvalifikačního příspěvku dle § 70a zákona o vojácích z povolání. Žalovaný proto nepochybil, pokud stěžovateli kvalifikační příspěvek nepřiznal.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Jelikož se v souzené věci jedná o opakovanou kasační stížnost, Nejvyšší správní soud se s ohledem na znění § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval její přípustností. Podle tohoto ustanovení je

pokračování

kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[7] V projednávané věci byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Městský soud se v něm nadbytečně věnoval otázkám zpětného působení zákona č. 332/2014 Sb. (ve spojitosti se stěžovatelovým služebním zařazením k datu 1. 12. 2011), z čehož nesprávně dovodil nemožnost § 70a zákona o vojácích z povolání aplikovat na stěžovatelův případ. Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby se v dalším řízení zabýval správností závěrů služebních orgánů, že v případě stěžovatele nelze mít za splněnou první podmínku § 70a zákona o vojácích z povolání, neboť nebyl zařazen na služební místo, pro které byl dle platných tabulek stanoven požadavek na vyšší stupeň vzdělání. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud uvedené závěry v nově vydaném rozsudku nerespektoval, jeho námitky jsou proto přípustné.

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud námitce nerespektování závazného právního názoru městským soudem nepřisvědčil. Ztotožnil se s hodnocením věci provedeným městským soudem v napadeném rozsudku a v souvislosti s argumentací obsaženou v kasační stížnosti uvádí následující.

[10] Novelou provedenou zákonem č. 332/2014 Sb. byl s účinností od 1. 7. 2015 vložen do zákona o vojácích z povolání § 70a, dle kterého *je-li voják služebně zařazen na služební místo, pro které je stanoven vyšší stupeň vzdělání a voják tento vyšší stupeň dosáhl v průběhu služebního poměru, aniž s ním byla uzavřena dohoda o zvýšení nebo rozšíření vzdělání podle § 60, lze mu jednorázově přiznat kvalifikační příspěvek.*

[11] Městský soud správně konstatoval, že § 70a zákona o vojácích z povolání stanoví dvě podmínky, za jejichž kumulativního splnění lze vojákovu přiznat kvalifikační příspěvek: (1) voják musí být zařazen na služební místo s vyšším stanoveným stupněm vzdělání, a (2) musí tohoto vzdělání dosáhnout v průběhu služebního poměru, aniž s ním byla uzavřena dohoda o zvýšení nebo rozšíření vzdělání dle § 60 zákona o vojácích z povolání.

[12] Mezi stranami je nesporné, že stěžovatel dne 24. 6. 2010 úspěšně ukončil studium na soukromé vysoké škole Bankovní institut vysoká škola, a.s. v Praze (*pozn. soudu:* nyní AMBIS vysoká škola, a.s.), v bakalářském studijním programu Bankovníctví, studijní obor Právní administrativa v podnikatelské sféře, čímž získal vysokoškolské bakalářské vzdělání.

[13] Městský soud v napadeném rozsudku postupoval v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 12. 11. 2021, č. j. 6 As 335/2020 - 26, dle kterého bylo pro přiznání kvalifikačního příspěvku stěžovateli rozhodné, zda v době podání žádosti byl zařazen na služební místo, pro které byl vyšší stupeň vzdělání požadován, či nikoli. V této souvislosti městský soud z obsahu žádosti a spisového materiálu zjistil, že stěžovatelova žádost byla podána

v souvislosti s jeho zařazením, k němuž došlo dne 1. 7. 2015, na služební místo důstojník ekonomické skupiny velení 74. lehkého motorizovaného praporu. Pro toto služební místo bylo vyžadovaným stupněm vzdělání vysokoškolské bakalářské vzdělání. V době podání žádosti (dne 1. 3. 2016) byl pak stěžovatel ode dne 1. 1. 2016 zařazen na služební místo náčelník ekonomické skupiny 74. lehkého motorizovaného praporu, kde bylo vyžadovaným stupněm vzdělání taktéž vysokoškolské bakalářské vzdělání.

[14] Stěžovatel byl tedy v obou případech zařazen na služební místa, u kterých požadovaný stupeň vzdělání odpovídal vzdělání, jehož stěžovatel dosáhl (vysokoškolské bakalářské vzdělání), nikoli na služební místa s vyšším (např. magisterským) stupněm vzdělání. Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel nesplnil již první podmínku pro přiznání kvalifikačního příspěvku dle § 70a zákona o vojácích z povolání. Proto bylo nadbytečné posuzovat naplnění podmínky druhé, tedy zda stěžovatel vyššího stupně vzdělání dosáhl v průběhu služebního poměru, aniž s ním byla uzavřena dohoda dle § 60 zákona o vojácích z povolání.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu